

El so dels arbres

INSTANT / INSTANTÀNIES. Sota el verd viu d'un plà tan frondós del parc de la Seu, un seguit de persones feien una rotllana. Alguns alçaven la vista. Entre les branques, hi havia forats de llum. El vent empenyia el refrec de les fulles i l'arqueig de les branques. El jove poeta Sergi Perramon es va col·locar enmig de la gent i va recitar un dels seus poemes salvatges i romàntics. A Xavier Giol, juntament amb el Comissionat del Centre Històric i la llibreria Papasseit, van organitzar la tercera edició de Saltaterrats. Un itinerari poètic que pretén donar vida al centre històric de la ciutat. En aquesta tercera edició es van visitar quatre arbres emblemàtics del centre històric i es va donar veu a quatre poetes: Sergi Perramon, Valentí Parcerisa, Esteve Padullés i Sònia Moya. Giol va obrir i tancar l'itinerari.

Una palmera aïllada, amagada en un recinte, fou la següent parada. El poeta Valentí Parcerisa deixà anar uns versos nostàlgics. Una mare, asseguda a la gespa, tenia el fill a la falda, i ell mirava el Valentí amb atenció i silenci. Les fulles exòtiques de la palmera es balancejaven i alguns se les miraven estranyats.

«Gairebé tot el que he publicat està escrit a les taules dels cafès. Pots estar sol però hi ha molta vida al voltant», va confessar Parcerisa. «La poesia pot ser una petita dècima de segon. Pots trobar-la en el gust del cafè mentre seus en un bar en bona companyia. La poesia no només és en les paraules, però és amb elles que ens comuniquem», expressà Giol. Per al poeta Esteve Padullés, la poesia és la imatge d'unes petites herbes creixent en una escletxa de l'asfalt: «Una petita opció de vida que es manifesta».

El tercer arbre, a diferència dels altres, sempre està rodejat de gent que camina, corre o observa. Enmig de la Plana de l'Om, les branques primes deixaven ombra sobre el paviment i les fulles es bellugaven, però amb el xivarri no se sentia res. El poeta Esteve Padullés començà a llegir els seus versos plens d'humor i ironia, mentre la gent reia.

«La poesia pot ser una eina per comunicar-se amb un dels set mateixos. No som un, som deu o dotze. No sabem què som», va sostenir Padullés. La poesia pot ajudar a connectar amb una petita part d'un mateix, però també es pot exterioritzar. «M'agrada recitar els poemes en públic», va expressar Sònia Moya. La poeta també va recalcar que sovint recitar poesia pot suposar despullar les intimitats en públic, però «el que no és íntim i autèntic potser no té gaire interès». «M'agrada més fer de rapsoda i compartir la poesia amb la gent. El llibre és més íntim i no hi ha un contacte amb el lector», va explicar Giol.

La gent va avançar fins a l'últim arbre, l'alzina del carrer de Sobrerroca. Les fulles allargades, sostingudes per un tronc corbat, cauen de l'arbre en forma de cortina. La poeta Sònia Moya va recitar els últims versos, fent silencis entre les paraules i mirant la gent als ulls.

«Ens uneix l'aire que respirem. Però a vegades no som conscients que respirem», expressà Giol. La poesia ens pot fer més conscients de l'acte de respirar i ens pot fer observar la vida que hi ha al carrer. «En una paraula que et diu el fruïter o fins i tot en una albada és on trobes la poesia: al carrer», va manifestar Perramon. Xavier Giol reivindica que s'hauria de mantenir el comerç de proximitat al centre històric i potenciar la cultura al carrer. Potser així sentiríem de més a prop l'olor i el so dels arbres.

Foto: Francesc González (Instagram: @tupaker)